

kan være nødvendig (to Maanedes kan i Sager med vanskeligt Indiciebevis være for kort en Frist og vil paa den anden Side i mange simple Sager være en altfor lang Frist), ikke at tale om, at der er Bevismidler, der overhovedet ikke saaledes lade sig sikre. Der kan derfor heller ikke antages at ville vindes noget ved en Fristbestemmelse som den østrigske Lovs.

Langt større Værdi end saadanne absolute, lovbestemte Frister; maa der derimod i en paa Anklageprincippet bygget Straffeprocess tillægges den af Dommeren i den Sigtedes Interesse udøvede Kontrol med, at Sagen ikke utilbørlig forhales fra Anklagens Side, eller at en Fængsling ikke opretholdes uden Grund, og denne Kontrol vil paa de Stadier af Sagens Behandling, under hvilken denne ikke er undergiven Rettens regelmæssige Tilsyn, netop naturligst bestaa i, at Retten foreskriver Paatalemyndigheden en efter Sagens Beskaffenhed lempet Frist, ved hvis Udløb Fængslingen vil blive ophævet, for saa vidt da ikke Paatalemyndigheden kan forelægge Retten bestemte gyldige Grunde for dens Forlængelse. I Overensstemmelse hermed foreskriver nærværende Udkasts § 167, at for saa vidt Fængsling besluttes under *Efterforskning*, fastsætter Retten i Forbindelse med Fængslingen en bestemt Tidsfrist — der dog efter Begæring fra Paatalemyndigheden kan forlænges — inden hvis Udløb Forundersøgelse maa begæres eller Tiltale rejses*). Herved maa dog yderligere bemærkes, at Retten, hvor Fængslingen alene er begrundet i Fare for Kollusion, ifølge § 177, 3die Stykke, er baade beføjet og forpligtet til at hæve Fængslingen inden denne Fristes Udløb, naar det, f. Eks. fordi Sigtede under Afhørelse inden Retten afgiver en fuldstændig og troværdig Tilstaaelse eller som Følge af de Oplysninger, der tilstilles den fra Sigtedes Forsvarer eller fra Sigtede selv, bliver klart for den, at al Fare for Kollusion nu maa

være udelukket. — Saa snart der er indledet *retslig Forundersøgelse*, kommer dermed hele Behandlingen under stadig Kontrol af vedkommende Undersøgelingsdommer, hvem der derfor ogsaa i § 205, næstsidste Stykke, gives Beføjelse til efter Omstændighederne ved Kendelse at ophæve en Fængsling, der utilbørlig forhales. — Ved *Forundersøgelens Slutning* bortfalder paa ny Rettens permanente Tilsyn med Sagens Gang; og det foreskrives derfor videre i § 215, at Undersøgelseretten, naar Sigtede er fængslet, ved Forundersøgelens Slutning bør opgive Paatalemyndigheden en vis Frist, ved hvis Udløb Fængslingen vil blive hævet, saafremt ikke inden den Tid enten Tiltale rejses eller Oplysninger meddeles, som findes at burde begrunde en Forlængelse af Fristen. Er endelig Paatalemyndigheden naaet saa vidt med Sagen, at den rejser *Tiltale for den dømmende Ret*, bliver Sagen dermed dennes Raadighed undergiven; ingen yderligere Undersøgelse, der kræver Tid, kan foretages uden dennes Billigelse, og den har det altid i sin Magt af egen Drift eller paa Foranledning af Sigtede eller dennes Forsvarer enten at ophæve Fængslingen (§ 179 sammenholdt med § 168) eller i alt Fald at fremskynde Sagens Berømmelse.

I øvrigt maa Begrænsningen af Varetægtsfængslingens Varighed søges naaet ad indirekte Vej. Her kommer det da straks i Betragtning som et Moment af særlig Vigtighed, hvor hurtigt den enkelte Straffesag under den ny Procesform kan ventes tilendebragt. I saa Henseende skal fremhæves, at der for det første ikke er Grund til at antage, at Behandlingen af Underretssager skulde blive langvarigere under det ny System end efter det gamle*). Vel

*) Statistiken over den kriminelle Retspleje for Kongeriget i Aarene 1886—90 (p. XXXVI) viser, at af det samlede Antal Justitssager, der i hele det nævnte Femaar ere paadømte i første Instans, i alt 16,641, ere 7,744, altsaa ca. 46 pCt., tilendebragte i en Tid af indtil 1 Maaned.

	ca. 33 pCt,	mellem 1 og 2 Mdr.
1,868,	11 —	2 og 3 —
766,	5 —	3 og 4 —
342,	2 —	4 og 5 —
202,	1,2 —	5 og 6 —
173,	1 —	6 og 8 —
70,	0,4 —	8 og 10 —
33,	0,2 —	10 og 12 —
16,	0,1 —	1 og 2 Aar.

Selvfølgelig maa dog saavel ved disse som ved de i det følgende anførte Tal vel erindres, at de angaa *samtlige* Justitssager, baade dem, hvori Varetægtsfængsel har været anvendt, og

*) Den tyske Straffeprocesslovs § 126 foreskriver, at en under Efterforskningen afsagt Fængslingskendelse bliver at ophæve, naar der ikke inden en Uge efter dens Fuldbyrdelse indledes Undersøgelse eller Forfølgning ved Retten, dog at denne Frist af Retten paa Begæring kan forlænges med en Uge, og for saa vidt „Verbrechen“ og „Vergehen“ angaar, eventuelt yderligere med to Uger.

I den engelske Straffeprocess fører, saa længe den indledende Undersøgelse staar paa, Dommeren en vedvarende Kontrol med, at Fængslingen ikke udstrækkes længere end nødvendigt.